

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 09/02/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 790

“CÁI THÂN NÀY CÓ PHẢI LÀ HỌA HẠI KHÔNG?”

Ngài Lão Tử nói: “*Ngô hữu đại họa, vi ngô hữu thân*”, ta có họa lớn, ta có mối lo lớn vì ta có cái thân này. Nhưng nếu như không có cái thân này thì chúng ta làm sao có thể làm việc tốt, tấn tu đạo nghiệp!

Hòa Thượng nói: “*Cái thân này có phải thật là họa hay không? Chúng ta phải biết mượn giả để tu thật, không có cái thân giả này vậy thì làm sao ta có thể tu được! Cái thân cũng giống như một công cụ*”. Thí dụ thân ta giống như một cái dao, chúng ta dùng cái dao để cắt gọt trái cây, làm những việc cần thiết, chứ không sát sanh hại vật. Chúng ta phải dùng thân này để tu tạo phước điền, tích công bồi đức, làm những việc tốt đẹp, mang lại lợi ích cho xã hội. Nếu chúng ta dùng thân này để tự tư tự lợi, để danh vọng lợi dưỡng, để hưởng thụ năm dục sáu trần, để tham sân si mạn thì đúng là họa hại. Điều quan trọng là chúng ta dùng thân này như thế nào. Khi chúng ta biết thân là công cụ hữu ích thì chúng ta sẽ biết điều tiết ăn uống ngủ nghỉ, đi đứng nằm ngồi phù hợp nhất. Có người thì cung phụng, nuông chiều cái thân này. Có người thì ruồng rẫy, bạc đãi cái thân để cho nó bị tàn hoại một cách nhanh chóng. Họ đều làm sai.

Chư Phật Bồ Tát đến thế gian này cũng phải thị hiện thân người để nói pháp giáo hóa chúng sanh, để làm việc tốt thì người ta mới tin. Nếu không như vậy thì sẽ có người không tin, nghi ngờ. Chư Phật Bồ Tát đến thế gian này đều có thân phận, đều có xuất thân. Ngài Lục Tổ Huệ Năng xuất thân từ một gia đình nghèo, từ nhỏ đến lớn chuyên đi đốn củi, bán củi lấy tiền mua gạo. Một ngày đi bán củi, nghe được một người tụng Kinh thì Ngài liền giác ngộ. Thích Ca Mâu Ni Phật sinh ra ở thành Ca Tỳ La Vệ, lớn lên tài năng xuất chúng, võ nghệ hơn người, rồi Ngài cũng xuất gia tìm đạo, sau khi chứng đạo thì giáo hóa chúng sanh. Các Ngài đều có xuất thân, có thân thể rất rõ ràng.

Mỗi chúng ta cũng vậy. Chúng ta xuất thân từ khó khăn gian khổ mà có thể thành đạt, làm nhiều việc lợi ích cho người thì người ta mới nể phục, tin phục, nghe lời và làm theo. Có những người sống trên đời một cách vô ích, trải qua ngày tháng như bèo trôi sông, cứ nước lớn trôi vô, nước ròng trôi ra. Họ

không biết làm gì, không có tự chủ, không nỗ lực tấn phát. Chúng ta phải tự chủ, phải nỗ lực tấn phát thì mới làm được những việc có lợi ích cho mình và lợi ích tha nhân.

Trong khi có rất nhiều việc cần phải làm cho cuộc đời thì lại có những người rủ nhau đi tự vẫn. Nếu chúng ta không cần cái thân xác này nữa thì hãy dùng nó để hi sinh phụng hiến, làm những việc chân thật lợi ích cho người, làm đến sức cùng lực kiệt thì cũng sẽ được lưu danh thiên cổ. Cụ Hứa Triết là một tấm gương lớn để chúng ta học tập. Cụ tuy nhiều tuổi hơn người bệnh nhưng cụ vẫn làm tất cả những việc như tắm rửa, giặt đồ, nấu nướng, hót phân để chăm sóc những người bệnh, người già yếu. Nếu chúng ta không cần thân mình nữa thì hãy đi làm những việc đó, ít nhần cũng tạo được phước điền, lợi ích được nhiều người.

Bây giờ cũng có nhiều người không chết, nhưng sống không ra sống, họ không làm gì hết, gọi là “*án giả đô thị*”, ban ngày thì ngủ, ban đêm thì thức thâu đêm. Một số con cái của một số gia đình ngày nay như vậy. Thật là đáng sợ! Rất đau lòng! Đến lúc chúng cảm thấy chúng không có mục đích phấn đấu, chán sống quá thì đi chết. Trong khi chúng ta từng ngày, từng ngày, mỗi ngày 24 giờ đồng hồ cũng không đủ thời gian để làm việc từ sáng đến tối. Một ngày của tôi, tôi làm việc có lúc quên ăn, khi thấy bụng đói, nhìn đồng hồ mới biết là đã hết buổi sáng, đã hết buổi chiều. Ngày nào tôi cũng có việc để phấn đấu, nỗ lực, thời gian sống còn không đủ, không có thời gian để chán sống.

Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta xem cái thân này có phải là họa hại hay không? Tôi không hề cảm thấy cái thân này là họa hại. Tôi cảm thấy cái thân này rất hữu dụng!*”**. Nếu chúng ta dành 60% cho người, 40 % cho mình thì cuộc sống của chúng ta đã hữu dụng rồi. Nếu chúng ta dành 80% cho người, 20% cho mình thì cuộc sống vô cùng ý nghĩa. Nếu chúng ta lười biếng, nhề nhác, chệnh mảng thì mới thấy cuộc đời này không có ý nghĩa gì.

Hòa Thượng nói: **“*Phàm phu sáu cõi đều cho rằng cái thân này là ta, yêu thương, chăm sóc, bảo bọc, gìn giữ cái thân này. Thuận với ta thì khởi lên tham ái. Nghịch với ta thì khởi lên sân hận. Vô lượng vô biên phiền não từ nơi đây mà sinh ra. Có rất ít người phát hiện ra đây là gốc bệnh, đây là cội nguồn của khổ đau*”**.

Nhưng Lão Tử hiểu được hơn người, Ngài nói rằng: **“*Ngô hữu đại hoạn, vi ngô hữu thân*”**, ta có một mối lo lớn vì ta có cái thân này. Ngài đã giác ngộ được cái khổ là vì thân ta tạo tác, vì có thân nên mới tự tư tự lợi, vì có thân mà danh vọng lợi dưỡng, vì có thân mà tham sân si mạn, vì có thân mà năm dục sáu trần. Lão Tử thấy được cái thân là nguồn khổ. Nỗi khổ nhất của con người là cho rằng có cái ta, mọi thứ đều là của ta: Danh vọng của ta, địa vị của ta, tài năng của ta, tài sản của ta, con cái của ta. Họ buồn khi bị mắng, nếu không có cái ta thì sẽ không cảm thấy mình bị mắng.

Hòa Thượng nói: **“Có ta nên có thống khổ, có phiền não, có âu lo. Khi Phật giáo chưa truyền đến quốc gia của chúng ta thì các bậc Thánh nhân đã nhận ra được cội nguồn của khổ đau xuất phát từ đâu”**. Cái nhìn cái thấy đó cũng tương đồng với Phật, Phật nói: **“Thân vi khổ bản”**, thân là gốc khổ, tạo tác tất cả tội nghiệp, thân là công cụ, nếu không có cái thân này thì không thể tạo tác tội nghiệp. Cho nên cái thân này là căn gốc của sinh lão bệnh tử, là cội nguồn của các khổ.

Hòa Thượng nói: **“Thân này của chúng ta tuy là cội nguồn của các khổ, ngày ngày chúng ta mặc áo ăn cơm, nếu không cẩn thận thì sẽ sinh bệnh, nhưng cái thân này có thật sự là họa hại hay không? Tôi không hề thấy cái thân này là họa hại”**. Tại vì Ngài biết sử dụng nó. Cả cuộc đời của Ngài là phấn đấu, là tích cực, dùng thân của mình để làm lợi ích chúng sinh. Bằng chứng là Ngài đã dành hơn 60 năm giảng Kinh thuyết pháp, tích cực làm lợi ích cho người nhưng cả cuộc đời của Ngài là **“tam bất quản”**, không quản tiền, không quản việc, không quản người.

Hòa Thượng nói: **“Cái thân này là công cụ. Chỉ xem cách bạn dùng nó mà thôi! Bạn có biết dùng nó hay không? Nếu bạn biết dùng thì rất tốt. Nếu bạn không biết dùng thì chân thật là họa hại”**. Chúng ta phải hiểu câu nói này như thế nào? Không biết dùng thì chúng ta sẽ dùng cái thân này để tạo nghiệp, tạo ra những thị phi nhân ngã, khiến người khác đau khổ. Cho nên cái thân này là họa hại. Nếu không biết dùng cái thân này, dùng thân này để tự tư tự lợi, độc chiếm lợi cho riêng mình, thỏa mãn năm dục sáu trần thì cái thân này đúng là họa hại.

Cuộc đời của Bác Hồ không có gia đình riêng, không có con riêng, nhưng vạn thế lưu danh. Bác sử dụng cuộc đời của Bác thật sự rất ý nghĩa, gọi là **“biết dùng cái thân này”**. Bác đã tận lực hi sinh phụng hiến, tận lực chí công vô tư, không có gì cả mà có tất cả. Dù Bác mắt đã lâu rồi nhưng vẫn có những đoàn người chờ được viếng Lăng Bác bằng lòng tri ân và ngưỡng mộ. Người xưa đã biết dùng thân thể này, biết dùng thì nó là hữu dụng, không biết dùng thì nó là vô dụng, thậm chí còn là họa hại.

Hòa Thượng nói: **“Người biết dùng thì dùng thân này để phục vụ tất cả chúng sinh khổ nạn, làm những việc lợi ích cho cộng đồng, cho xã hội thì thân của họ sẽ tạo ra vô lượng vô biên công đức. Nếu không có cái thân này thì không thể làm như vậy được”**. Trước đây có nhiều người hiểu một cách sai lệch, thấy người ta làm sai lệch thì cũng làm theo. Họ ăn uống thì giống như ăn chất độc, uống thuốc độc vì họ không cần thân này nữa. Họ có từ bi không? Thân giống như một cỗ máy. Chúng ta muốn thân thể vận hành tốt thì nó phải cấp cung đầy đủ những phụ liệu, muốn thân thể vận hành lâu dài thì chúng ta phải bảo dưỡng.

Hòa Thượng nói: **“Cái thân này là công cụ nhưng có mấy người coi nó là công cụ. Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát các Ngài hiểu rõ thân này là công cụ, dùng nó để phục vụ chúng sinh. Thậm chí**

sơ quả Tu Đà Hoàn của Tiểu Thừa, họ giác ngộ rồi, họ không còn chấp trước thân này là ta, từ đó bắt đầu biết được thân này là công cụ”.

Hòa Thượng nói: **“Nhà Phật có câu: “Mượn giả tu thật”. Cái thân này là công cụ giả. Chúng ta mượn cái công cụ giả này để mà tu thật. Cái gì là thật? Minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật, nhất tâm bất loạn, đó là thật. Chúng ta phát tâm làm những việc lợi ích chúng sinh, nhưng nếu không có thân công cụ này thì không thể làm”.**

Chúng ta thấy cái nhìn của bậc giác ngộ là cái nhìn của xa lìa những dục vọng, xa lìa những tập khí thường tình của thế gian. Chúng ta là phàm phu, “tài sắc danh thực thùy” thứ nào cũng thích cho nên chúng ta có phiền toái. Những bậc giác ngộ thì không như vậy. Các Ngài rất tự tại đối với thân của mình, không bị thân của mình sai sự. Tại vì các Ngài đã xa lìa những thứ làm cho thân này bị sai sự, các Ngài đã hoàn toàn chí công vô tư, cho nên không có tự tư tự lợi. Cả cuộc đời của các Ngài đều là: **“Việc tốt cần làm, nên làm không công không đức”**, cho nên “danh vọng lợi dưỡng” không thể làm khó các Ngài. Cả cuộc đời của các Ngài là cơm đủ no, áo đủ ấm, nhà đủ che mưa che nắng là được. Cho nên đối với hưởng thụ “năm dục sáu trần”, các Ngài gần như không có. Những thứ trên không có thì “tham sân si mạn” cũng không có cơ hội để khởi. “Tự tư tự lợi”, hưởng thụ “năm dục sáu trần” không có thì “tham sân si mạn” cũng không có. Họ mong có “tự tư tự lợi”, khi không được thì tham sân si mạn nổi lên, mong nhận được “danh vọng lợi dưỡng” khi không được thì “tham sân si mạn” nổi lên, mong hưởng thụ “năm dục sáu trần” mà không được thì “tham sân si mạn” khởi lên.

Người xưa các bậc Hiền Nhân, Thánh Nhân, các bậc chuẩn mực, đời sống của các Ngài rất thanh đạm, nhẹ nhàng. Hòa Thượng là cả đời không uống nước bỏ dưỡng. Ngài nói: **“Tôi không uống nước có màu như cà-phê, nước dinh dưỡng.”** Ngài chỉ uống nước đun sôi để nguội, cơm rau đạm bạc, không dùng những thứ bỏ dưỡng. Cuộc đời của Bác Hồ cũng vậy! Bác là một Lãnh tụ mà cũng chỉ cần cơm nắm, dưa muối, rất thanh đạm. Người xưa nói câu: **“Nhân đạo vô cầu, phẩm tự cao”**, con người đạt đến chỗ không mong cầu thì phẩm chất, đạo đức, giá trị của cuộc sống mới nâng cao. Nếu suốt ngày khởi niệm mong cầu phải như thế này, nên như thế kia, cuối cùng sự mong cầu làm chúng ta khổ không ra lời, khiến cho người khác cũng khổ như chúng ta.

Có người tu hành cho rằng thân là cội nguồn của khổ đau, là mối lo lớn, cho nên họ ruồng rẫy thân của họ. Hòa Thượng muốn xóa đi quan điểm này. Có những người tu hành ăn mặc quần áo xộc xệch, tóc thì tự cắt nham nhở khiến mọi người nhìn vào mà thất kinh hồn vía. Trước đây tôi cũng từng vậy, ăn mặc như dọa chết người ta. Người ta nhìn vào chúng ta sẽ nói: **“Thôi đừng tu! Tu là giống các ông bà điên đó!”**. Bây giờ tôi nghĩ lại thì thấy Kinh sách không nói, Phật cũng không dạy chúng ta như vậy. Các Ngài chỉ bảo chúng ta đừng thỏa mãn năm dục sáu trần thôi, các Ngài không bảo chúng ta phải như vậy.

Tôi không thấy chỗ nào nói niệm Phật thì vợ chồng phải ngủ riêng. Có người nói với tôi: “*Con phải khổ sở suốt mấy năm nay rồi, bốn năm qua con phải ngủ dưới đất*”. Nhưng đó không phải là chuyện hi hữu, rất nhiều người như vậy. Chúng ta tan nhạt thể tình là tan nhạt ở trong nội tâm của mình, nhưng vì không được học cho nên chúng ta hiểu sai.

Hòa Thượng cũng làm ra tấm gương cho chúng ta. Ngài đến quốc gia nào thì Ngài mặc pháp phục của quốc gia đó. Ngài đến Nhật Bản, Hàn Quốc thì Ngài mặc áo pháp y của nước đó, rất đẹp. Vậy mà có người nói với tôi là họ không thích Hòa Thượng vì Hòa Thượng tu mà mặc đẹp quá. Điều vô lý như vậy mà họ cũng nghĩ ra được! Khi Hòa Thượng đến bất của một quốc gia nào thì những đồng tu nơi đó chuẩn bị sẵn trang phục cho Hòa Thượng. Hòa Thượng đến Nhật Bản, Thái Lan thì những Phật tử nơi đó may sẵn pháp y của Nhật Bản, Thái Lan để Ngài mặc, giúp cho người dân nước sở tại cảm thấy gần gũi. Người dân cảm thấy gần gũi thì Hòa Thượng nói pháp họ mới nghe.

Khi Hòa Thượng được mời lên truyền hình, Ngài mặc rất nghiêm túc. Họ yêu cầu Hòa Thượng xoa một ít phấn, họ nói: “*Nhiều vị Hòa Thượng khác đến đây giảng cũng phải thoa phấn, hóa trang đấy!*”. Nhưng Hòa Thượng từ chối và nói: “*Nếu phải hóa trang mới lên truyền hình được thì tôi không cần lên truyền hình*”. Đài truyền hình yêu cầu thu âm ở một phòng tiêu chuẩn để không có tạp âm, đó là yêu cầu kỹ thuật thì Hòa Thượng đồng ý. Mỗi lần Hòa Thượng giảng, hệ thống máy móc ghi hình, thu âm phải đạt chuẩn thì mới đưa lên truyền hình được. Trong tất cả các đĩa giảng, chúng ta đều thấy Hòa Thượng mặc rất đẹp. Vậy mà người niệm Phật không biết nghe ai dạy lại ăn mặc tùy tiện, quần áo thì ông thấp ông cao, tóc thì tự cắt nham nhở. Chồng con ở nhà nhìn thấy thì coi họ như bà điên. Tôn giáo khác nhìn vào họ thì thấy không biết họ tu kiểu gì.

Nhiều người cho rằng thân này là cội nguồn của khổ đau. Bài hôm nay, Hòa Thượng muốn phá đi cái sai lầm của chúng ta. Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát, Phật các Ngài biết thân là công cụ. Công cụ này chỉ để làm việc tốt, chỉ để phục vụ chúng sanh, vậy thì chỉ tạo ra vô lượng vô biên phước báu chứ không tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp. Chúng ta sử dụng sai, cứ chấp chặt cái thân này để vô cùng ái mộ, yêu thương, bảo dưỡng nó.

Sáng nay tôi ngủ dậy, đã giật mình tỉnh dậy rồi mà vẫn còn muốn ngủ thêm nên nghĩ: “*Thôi! Để đồng hồ reo thì dậy!*”. Tôi xem đồng hồ thì thấy đã 3h33’, tôi liền dậy luôn. Cơ thể tôi mấy hôm nay làm việc nhiều nên rất ê ẩm, muốn ngủ nữa. Chỉ cần chúng ta một lần chiều theo cái thân này thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Có lần thứ ba thì chúng ta sẽ mất hết công phu, mất hết năng lực dạy sớm. Có người khi chuông điện thoại đã reo rồi nhưng họ tắt chuông đi để ngủ tiếp mà không biết. Vậy thì công cụ này bị họ dùng sai rồi, chứng tỏ tập khí, vô minh của họ nặng đến mức họ tắt chuông đồng hồ để ngủ tiếp mà không biết. Như vậy thì rất đáng lo!

Hòa Thượng nói: **“Thân chỉ là công cụ, quan trọng là bạn có biết dùng nó hay không. Bạn biết dùng thì nó vô cùng hữu ích, bạn không biết dùng thì nó mới là họa hại. Chư Phật Bồ Tát đến thế gian muốn hóa độ chúng sanh cũng phải nhờ cái thân, xả thân thọ thân”**. Thích Ca Mâu Ni Phật nói Ngài đến thế gian này đã 8000 lần, phải nhờ thân để tu hành rồi mới hoằng pháp lợi sanh. Hòa Thượng nói: **“Thân thể này có thể là họa hại chăng? Tôi không thấy như vậy”**. Cả cuộc đời của Ngài là hi sinh phụng hiến, lợi ích chúng sanh cho nên Ngài không thấy thân mình là họa hại. Cả cuộc đời của Ngài là **“tam bất quản”**, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Ngài nói: **“Ba, bốn chục năm rồi tôi không cầm đến tiền”**. Ngài sử dụng thân của Ngài hết sức hữu dụng. Vậy thì không có họa hại!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!